

ТИХОМИР ПЕТКОВИЋ, ГРАДОНАЧЕЛНИК УЖИЦА

Позориште постоји тек када га волиш

- У прошлој неколико година стабилизовали смо градски буџет и то је у одређеној мери смањило раскорак између жеља и реалних могућности, не само када је реч о позоришту, већ култури уопште. Међутим, морам да кажем да смо још увијек свесни чињенице да ма колико средстава одређивали за културу, то је, још увек, далеко од неког жељеног нивоа - најомије градоначелник Тихомир Петковић

Град Ужице је од оснивања подржавао Југословенски позоришни фестивал - Без превода који се високо позиционирао на културној мапи позоришних манифестација у региону. Да ли су ове године из буџета издвојена већа средства за ЈПФ?

- Ове године смо у буџету повећали износ одређен за Југословенски позоришни фестивал за око 20 посто. Морам да кажем да смо потпуно свесни чињенице да ма колико средстава одређивали за културу, то је, још увек, далеко од неког жељеног нивоа. Никад превише новца за културу, која само онима који на прави начин не процењују значај културног уздицања нације, у листи приоритета није на првом месту. Да би један овакав фестивал опстајао и одржавао ниво квалитета потребна су озбиљна улагања. Срећа је да ентузијазам организатора, Народног позоришта Ужице не јењава, као ни подршка града, али и ужичке привреде овом важном културном догађају у нашем граду. Култура захтева интелектуални напор, али и средства да се тај напор подстакне. Заиста се надам да ће у годинама које долазе из буџета моћи да се издвоје и значајнија средства за фестивал у целини како би он сачувао ниво и подигао лествицу, јер то је ствар престижа када је реч о оваквим манифестацијама. У протеклим неколико година стабилизовали смо градски буџет и то је у одређеној мери смањило раскорак између жеља и реалних могућности, не само

када је реч о позоришту, већ култури уопште.

Народно позориште Ужице, прошлог месеца, на велику радост најмлађих суграђана, било је домаћин дечијег фестивала „Мали Јоаким“. Град је подржао и овај фестивал. Како оцењујете његов допринос свеукупној културној слици града?

- Подршка дечијем позоришном фестивалу је логичан корак. Деца на нашим просторима ретко посећују позориште, што би свакако требало да се мења. Веома је важно да пружимо деци могућност да заволе позориште, да остваре своје право на учешће и уживање у култури. Имамо позориште и желимо да негујемо нове генерације заљубљеника у позоришну игру. Неку нову публику на будућим фестивалима. Зато је потребно да им понудимо најбоље садржаје, јер само тако они уче да

воле позориште и да са радошћу долазе у ову установу културе. Сусрет са театром у детињству може бити од пресудног значаја за подстицање дечије радозналости и маште и формирање става према уметности уопште. Деца по својој природи свет око себе сагледавају и доживљавају кроз игру, а од свих облика уметности драмска им је најближа.

Као градоначелник и један од домаћина ЈПФ-а какву бисте поруку упутили учесницима, го-

стима и публици?

- Учесницима фестивала и свим гостима, у име свих грађана Ужица, желим да одвоје мало времена, уколико је то наравно могуће, обиђу наш град и упознају се са његовим културно историјским наслеђем. Ужичкој публици, која годинама својом посетом позоришту у време фестивала показује колико јој је до ове манифестације стало, желим да ужива у овогодишњој селекцији и још једном потврди своју приврженост театру. Као што је незамисливо позориште без драматурга, глумца, редитеља и свих осталих који учествују у креирању једне представе, незамисливо је позориште без гледалаца. Позориште без публике не постоји. Тек када гледалац дође у позориште, када размишља о представи и оном што се дешава на сцени, позориште почиње да постоји. Неко је једном лепо рекао: „Позориште постоји тек када га волиш“. Мислим да ужичка публика више ту љубав не мора да доказује, потребно је само да је и даље показује.

В. Туцовић

ГРАД УЖИЦЕ

НЕМАЊА РАНКОВИЋ, УМЕТНИЧКИ ДИРЕКТОР ЈПФ-А Фестивал увек полемише са актуелним тренутком

- Од насџанка, ужички фестивал се критички односи према стварности и представе које се приказују на њему полемично са нашом свакодневицом и проблемима које мишиће људе, каже мр Немања Ранковић, уметнички директор ЈПФ и уметнички директор НП Ужице, чијим је доласком на љу позицију, 2006. године, фестивал обухватио и представе са ширеј просјора региона.

Како бисте оценили овогодишњу селекцију?

- Као и сваке године, она је резултат годишњег промишљања селектора и представља најбољи и најреалнији пресек са којим сам, као уметнички директор, некада више, а некада мање задовољан. Међутим, до сада нисам имао разлога за оспоравање или незадовољство одабраним представама. Судећи по овогодишњој селекцији, намеће се закључак да је домаћа продукција имала више среће да се са већим бројем представа уврсти у овогодишњи фестивалски репертоар. Како нисам у довољној мери пратио позоришна дешавања ове године у Босни и Херцеговини, не бих могао да их коментаришем, али са пуним поверењем сам прихватио селекцију. С друге стране, можда би било добро да су у селекцију увршене још неке представе из Хрватске, али фестивал је јасно концепиран, тако да је ово најбољи избор у датом тренутку и апсолутно га подржавам.

Какав је допринос ЈПФ-а тенденцијама и естетским приступима позоришту у нашој земљи и региону?

- Наш фестивал је вишеструко значајан, не само за позоришне тенденције, поетике и естетике на овим просторима. Ако се подсетимо на његове циљеве који су прецизно дефинисани - размена позоришних искустава, едукација публике, допринос регионалној и међународној сарадњи, развијање дијапазона уметничког стваралаштва, грађење и редефинисање позоришног индентитета, али и индикаторе, попут заинтересованости и реакција публике, броја продатих улазница, уметничких подстицаја и других, његов допринос је очигледан.

ФЕСТИВАЛСКИ БУЏЕТ

Да ли је буџет од седам милиона динара, од чега је Град Ужице обезбедио четири милиона, а Министарство културе три милиона динара, довољан за добру организацију и квалитетан фестивалски програм?

- Наравно да није. Да би се фестивал развијао, мора да има и адекватну финансијску подршку. Међутим, и позоришне дели судбину нашеј друштва и њаком стању се прилађујавмо, ширећи се да очувамо професионалне стандарде и етику.

Многи уметници из региона први пут су представљени домаћој јавности управо захваљујући нашем фестивалу, а велики број домаћих уметника стекао је познанства са колегама из региона. Управо те чињенице говоре у прилог успешности размене искустава уметника и представљања различитих позоришних језика на фестивалу.

Фестивал је препознатљив и по својој ангажованости. У представама се пропитују тешке и болне друштвене теме, ратно наслеђе бивше Југославије,

је, дехуманизована позиција данашњег човека...

- И НП Ужице и фестивал труде се да својим репертоарима не нуде позориште које је само забавно, већ се труде да гледаоцима проширују видике, да их оплемењене, али и да му олакшају проблеме, помогну да боље разумеју себе и свет око себе. Трудимо се да афирмишемо трајне људске вредности, како би гледалац, када изађе из позоришне сале, пожељно да у њу поново уђе. Не мислим да позориште може учинити свет

бољим, али трудимо се да наше позориште буде место савремене уметничке креације и да кореспондира са временом у коме живимо. Ужички фестивал се одувек критички односио према стварности и представе које се приказују на њему полемично са нашом свакодневицом и проблемима који тиште људе. Представе које ћемо гледати ове године, такође ће одражавати нашу стварност и нашу жељу да гледаоцима пружимо, бар, трагове племенитости и оптимизма.

У којој мери овогодишњи фестивалски програм илустрије квалитет позоришне продукције у прошлој години у региону, а колико је он ауторско дело селектора Бојана Муњина и Зорана Стаматовића?

- Свака селекција је уједно и ауторско дело. То ауторско дело настаје у складу са јасним концептом фестивала, чији је циљ од самог његовог почетка да угости најбоље представе по оцени селектора. Његова концепција није утемељена на формули „мало туге, мало смеха“, већ је у питању фестивал који уводи савремене поетике, високе естетске домете и сценске изразе, који комуницирају са стварношћу и који су, свакако, театролошки релевантни. Имали смо прилике да гледамо представе које су одушевиле публику, око неких су се данима „ломиле копља“, а било је и оних које је публика напуштала. Ипак, о свима њима се расправљало, тако да су и евентуални „промашаји“ били значајни за сам фестивал, јер су изоштравали позоришне сензоре, како публике, тако и стручне јавности, па и организатора, и све је то било у доброј намери да фестивал буде бољи.

Текст и фото: Н.К.

САВЕТ ФЕСТИВАЛА:**ПРЕДСЕДНИК:**

Тихомир Петковић, градоначелник Ужице

ПОТПРЕДСЕДНИК:Љубомир Симовић,
књижевник, академик САНУ**СТРУЧНИ ЖИРИ 23. ЈПФ-а:**

Ленка Удовички,
редитељка, председница жирија, (Хрватска)
Драгана Варагић,
глумица, (Србија)
Слободан Обрадовић,
драматург, (Србија)
Дарио Харјачек,
редитељ, (Хрватска)
Јанко Љумовић,
продуцент, (Црна Гора)

НАГРАДЕ*Награде стручној жирији:***АРДАЛИОН**

- за најбољу представу
- за најбољу режију
- за најбољу женску улогу
- за најбољу мушку улогу
- за најбољу сценографију
- за најбољу костимографију
- за најбољу епизодну улогу
- Ардалион и Награда Политике "Авдо Муџиновић" за најбољег младог глумца
- Специјални Ардалион за неки од елемената представе који није обухваћен претходним наградама
- Награда публике

ДИРЕКТОР ФЕСТИВАЛА**Зоран Стаматовић****УМЕТНИЧКИ ДИРЕКТОР ФЕСТИВАЛА****мр Немања Ранковић****ПР МЕНАѢР ФЕСТИВАЛА****Слађана Васиљевић****КОСЕЛЕКТОРИ**

Бојан Муњин, новинар
и позоришни критичар
Зоран Стаматовић, менаџер у култури,
директор Народног
позоришта Ужице

После сваке представе,
конференција за новинаре и разговори са учесницима,
биће одржани у холу позоришта.

Разговоре воде:

Александра Гловацки, Алмир Имширевић и Бојан Муњин

Све представе почињу у 19.30 часова**РЕПЕРТОАР****23. Југословенског
позоришног фестивала****ПОНЕДЕЉАК, 5. новембар**„КОРЕШПОДЕНЦИЈА“, Звездара театар,
т. Борислав Пекић, р. Горчин Стојановић**УТОРАК, 6. новембар**„КАД БИ СОМБОР БИО ХОЛИВУД“, Народно позориште
Сомбор, ауторски пројект Кокана Младеновића**СРЕДА, 7. новембар**„ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА“, Народно позориште,
т. Б. Нушић, р. Јагош Марковић**ЧЕТВРТАК, 8. новембар**„ЗАШТО ЈЕ ПОЛУДЕО ГОСПОДИН Р?“, ЈДП Београд,
Р. В. Фасбиндер, р. Бобо Јелчић**ПЕТАК, 9. новембар**„КРОЊЕЊЕ ГОРОПАДНИЦЕ“, ХНК Сплит,
В. Шекспир, р. Иван Плазубат**СУБОТА, 10. новембар**„ПЕТ ЖИВОТА ПРЕТУЖНОГ МИЛУТИНА“, Атеље 212,
т. Милена Марковић, р. Александра Милавић Дејвис**НЕДЕЉА, 11. новембар**„КРВАВЕ СВАДБЕ“, БУДВА ГРАД ТЕАТАР,
т. Федерико Гарсија Лорка, р. Игор Вук Торбица**ПОНЕДЕЉАК, 12. новембар (представа за награђене)**„СТРАХ И БЕДА ТРЕЊЕГ РАЈА“, Народно позориште
у Грачаници, т. Б. Брехт, р. Слободан Скерлић**ПРАТЕЋИ ПРОГРАМИ 23. ЈПФ-А:****ПОНЕДЕЉАК 5. новембар****Историјски архив Ужице 13:00 часова**Отварање изложбе "САД- Србија од 1918. до 2018.
године - дипломатски и културни односи" аутора Боре
Димитријевића и Миладина Милошевића**Хол позоришта 19:00 часова**

Отварање изложбе фотографија РАДОВАНА БАЈЕ ВУЈОВИЋА

УТОРАК 6. новембар**Мала сцена 16:00 часова**Испитна представа "Случај Хармс" студената Академије
Уметности Нови Сад у класи проф. Јасне Ђуричић**СРЕДА 7. новембар****Народна библиотека, хол 18:00 часова**Отварање изложбе "Сва лица српског дипломате
Бранислава Нушића", Нушић фондације**ПЕТАК 9. новембар****Народна библиотека, Читалиште 18:00 часова**Промоција књиге "Кућа за јунаке", аутора Александра Лала
Милосављевића**СУБОТА 10. новембар****Мала сцена 18:00 часова**Промоција књиге „Вечна садашњост“ др Јелене Тодоровић
Издавач: Клио, Београд**НЕДЕЉА 11. новембар****Мала сцена 18:00 часова**Представљање књиге Музичко позориште као уметничка
синтеза, аутора Светозара Рапајића
Издавач: Факултет драмских уметности у Београду
Говоре: проф. др Иван Меденица, ФДУ, уредник едиције
Студије позоришта и Светозар Рапајић, професор емеритус
ФДУ, аутор

Бојан Муџин

РЕЧ СЕЛЕКТОРА

„Боље је да гледамо живот у позоришту, него позориште у животу“

(Бранислав Нушић)

Са сталном мишљу у глави да ужички позоришни фестивал треба да буде арена доброг театра, у којој ће се надметати врхунска глума и ваљана режија, заједно са мајсторима пера позоришних комада и свим

другима који стварају магију позоришне уметности, приступили смо и ове године избору представа за фестивал. Наравно, кључан критериј била је и ужичка публика, као и многи гости фестивала, јер због тог темељног надахнућа које се пре-

лива са позорнице у гледалиште, због чега су људи тако привржени театру, позориште постоји већ хиљадама година. Зато, ужички фестивал не негује неки посебан жанр и није ограничен естетским концепцијама, на линији тради-

ционално – модерно, него једино и непрестано покушава да заиста буде добар и да публици пружи сваке вечери два сата племенитог ужитка. Али, овај фестивал сваке године има и свој слоган, којим жели да зада интонацију онога

„ПЕТ ЖИВОТА ПРЕТУЖНОГ МИЛУТИНА“

шта ће се догађати на позорници и око ње. За овогодишњи фестивал изабрали смо реченицу Бранислава Нушића која гласи „Боље је да гледамо живот у позоришту, него позориште у животу“, јер њена главна мисао, да је позориште огледало живота, као и да тај трагичан, тужан и смешан живот, често личи на позориште - та се мисао као невидљива нит провлачи кроз многе од изабраних представа. Једна од таквих представа је „Корешподенција“ Звездара театра, која, уз сијасет добрих глумаца, показује како се обитељске перипетије претварају у театар, или, Нушићева „Ожалошћена породица“ из Народног позоришта у Београду, која, уз карактеристичан хумор славног комедиографа, показује то „позориште у кући“ на

црнохуморан начин, у којем се сви помало можемо препознати. Још једна породична драма долази из ЈДП-а, „Зашто је полудео господин Р?“, у врло модерној режији Бобе Јелчића, као што је то, у смислу другачијег читања класике и Шекспирова „Укроћена горопадница“ из Сплита, која пуца од енергије младих глумаца и штимунга Медитерана. Атеље 212 долази на фестивал са црном комедијом „Пет живота претужног Милутина“, у којој је читава српска историја ушла на позоришне даске а црногорске „Крваве свадбе“ из Будве (у копродукцији са СНП-ом из Новог Сада), у режији вероватно најталентираног младог редитеља у региону, Игора Вука Торбице, показују да живот може постати и крвави теа-

„КРВАВЕ СВАДБЕ“

тар. Коначно, гледаћемо и хваљени „Кад би Сомбор био Холивуд“, Народног позоришта из Сомбора, представу која се, како је нагласила позоришна критика, игра без речи и која публику оставља без даха и која говори о првом југосло-

венском синеасти Ернесту Бошњаку који је желео да живот пренесе на филм и да од Сомбора направи творницу покретних слика. Поштовани љубитељи позоришта, надамо се да ћете уживати.

NARODNO POZORIŠTE
UŽICE

Република Србија
МИНИСТАРСТВО КУЛТУРЕ И ИНФОРМИСАЊА

РЕЧ КРИТИКЕ

Критику за Билтен током 23. Југословенског позоришног фестивала пише Алмир Имширевић. Рођен је у Бихаћу 1971. године. Основну и средњу школу завршио је у Сарајеву, потом уписао Академију сценских умјетности и 1998. дипломирао на Одсјеку за драматургију. Као драматург радио је на бројним представама у БиХ театрима и писао позоришне критике и приказе у сарајевским часописима и магазинима. Аутор је драме: „Кад би ово била представа...“, „Балкански ђаво Срам“, „Circus Inferno“, „По истинитој причи“, „Mousefuckers“, „Кад би ово био филм“, „Фистик“...Такође, написао је и микродраме „Playback Sevdalinka“ и „Десет разлика“. Његове драме су уврштене у Антологију БиХ драме XX вијека, као и у Француску антологију савремене европске драме. Дела су му извођена у позорштима БиХ, Србије, Француске, Турске, Пољске, Италије, Чешке... Поред драме објавио је и књигу кратких прича „Страна 212“. Ради као ванредни професор на Одсјеку за драматургију на Академији сценских умјетности у Сарајеву и члан је редакције портала „Номад“ на којем редовно објављује прозу.

„КАД БИ СОМБОР БИО ХОЛИВУД“

ЧЛАНОВИ СТРУЧНОГ ЖИРИЈА

**Ленка Удовички, редитељка,
председница жирија**

Рођена је у Београду 1967. године. Дипломирала је позоришну и радио режију на Факултету драмских уметности у Београду у класи професора Мирослава Беговића и Николе Јевтића. У време раста међународних тензија и претњи ратом, укључује се у бројне мировне акције на подручју Југославије, режира једну од првих антиратних представа, „Мајку Храброст“ са Мирјаном Карановић у насловној улози и у рано лето 1992. одлази из земље. У Београд ће се вратити на кратко 1998. да режира „На чијој страни“ са Љубом Тадићем и Петром Божовићем. Та ће представа 2000. године гостовати у ХНК Зајц у Ријеци, и бити прва представа из Београда која је дошла у Хрватску после ратних сукоба. У Лондону 1994. са Ванесом Редгрејв, Корином Редгрејв, Киком Маркхам и Екехартом Схалом оснива Moving Theatre Company. Режира опере и музичке комаде. У знак подршке радницама фабрике Каменско, концепира и режира пројекат „Нераскидиве нити – раднице у култури за раднице у текстилној индустрији“ у којем отпуштене раднице Каменског и наступају. Једна је од оснивача Казалишта Ulysses и уметничка директорка. За Ulysses је на Бријонима режирала представе: „Краљ Лир“, „Медеја“, „Хамлет“, „Пијана ноћ 1918.“, „Покојник“, „Шекспир у Кремљу“ и друге. Предавала је и радила пројекте на California Institute of Performing Arts, Valenica, UCLA, Los Angeles и 2011. са Радом Шербецијом покренула је Студиј глуме и медија на Свеучилишту у Ријеци.

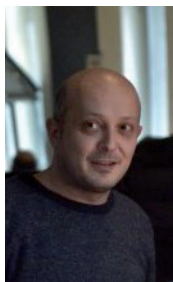
**Драгана Варагић,
глумица**

Рођена је у Краљеву 7. април 1957. Дипломирала глуму на Факултету драмских уметности у Београду. Специјализирала Шекспира у Шекспировом институту у Стратфорду и магистрала драму на Торонтском универзитету. У Београду је одиграла бројне улоге у позоришту, на филму и телевизији. У Канади је наставила каријеру као глумица, редитељ и професор. Предавала је глуму на Позоришном одсеку Виндзорског универзитета и Далхаузи универзитета, а глуму и режију на Универзитету Отава. Као гостујући професор предавала је Шекспира на пољској Националној филмској и позоришној академији у Лођу. Режирала је више представа у Србији и Канади. Добитница је две годишње награде Народног позоришта, награде Фестивала „Љубиша Јовановић“, награде за епизоду на Стеријином позорју. За свој рад у дијаспори награђена је наградом Културно-просветне заједнице Србије, града Торонта за међукултурну сарадњу и номинована је за награду „Дора“ за најбољу глумицу у Торонту. На Академији уметности у Београду избрана је у звање ванредног професора 2012. године.

**Дарио Харјачек,
редитељ**

Рођен је 1979. године у Бечу. Након завршене Гимназије у Вараждину 1997. уписује студиј компаративне књижевности и повијести уметности на Филозофском факултету у Загребу, а затим студиј режије на АДУ. Дипломирао је 2006. године адаптацијом Чеховљеве драме „Три сестре“ у Театру &тд. Од тада се углавном бави ауторским сценским реализацијама адаптација филмова, романа и класичних драмских текстова. До сада је режирао тридесетак представа у готово свим позориштима у Хрватској и суделовао у неколико плесних пројеката. Написао је педесетак сценарија за неколико емисија дечјег програма ХРТ-а. Сарадник је драмског програма Хрватског радија, а 2018. објавио је роман „Сањница Лацковић“. Живи у Загребу.

**Слободан Обрадовић,
драматург**

Рођен је у Београду. Дипломирао је драматургију на Факултету драмских уметности у Београду 2008. године. Као драматург, адаптатор и преводилац драмских текстова сарађивао са водећим редитељима средње и млађе генерације у домаћим и регионалним позориштима. Сценариста и косценариста дугометражних и кратких филмова. Селектор фестивала „Јоаким Вујић“ (2014-2015). Члан уредништва позоришног часописа „Театрон“ (2005-2012). Објављивао позоришне текстове и критике у часописима „Театрон“, „Yellow Cab“, „ТФТ“ и „Сцена“. Добитник Стеријине награде за позоришну критику 2012. године.

**Јанко Љумовић,
продуцент**

Рођен је 1971. године у Никшићу. Дипломирао позоришну и радио продукцију на Факултету драмских уметности у Београду 2000. године. Исте године Универзитет уметности му је доделио, на предлог ФДУ, награду за најбољег дипломираног студента у школској 1999/2000. години. На истом факултету је 2004. године магистрирао продукцију у области драмских уметности. Ванредни је професор на Факултету драмских уметности на Цетињу. Наставнички ангажман имао је и на Факултету ликовних уметности и Факултету политичких наука Универзитета Црне Горе. Од 2016. до 2017. године био је министар културе у Влади Црне Горе. Од 2008. до 2015. године био је директор Црногорског народног позоришта. Учесник је бројних националних и међународних конференција и пројеката из области сценских уметности, медија, менаџмента у култури и културне политике.

**БИЛТЕН ЈПФ-А
ДОСТУПАН ЈЕ НА САЈТОВИМА:**

www.uzickopozoriste.rs
www.jpjf.uzickopozoriste.rs
www.uzickanedelja.rs
www.infoera.rs
www.uzicemedia.rs

ИЗ КРИТИКА

Зелена је боја живота

„...Упадљива театаралност игре глумаца успоставља јак ироничан однос према темама које представа покреће, питањима митоманије, револуције, веза између власти и народа, али и породичних несугласица. Ова театаралност је одговарајућа и због особене епско-драмске форме текста. Радња која се дешава у време револуција 1848. године, у Београду и Бечу, формира се ритмом кореспонденције, дописивања између чланова ове цинцарске породице. Телеграми су пандан кратким репликама у драмском ткању, док су дужа писма епистоларна варијанта монолога. Дијалози између ликова су сценско уобличење комуникације изражене у њиховим препискама.

Лица актера су офарбана у бело, у складу са кабаретско-циркским окружењем које се може схватити и у контексту позоришта апсурда. Ликови су налик Бекетовим анти-јунацима, пајацима који су гурнути у апсурдну комедију постојања. Осећајност апсурда је присутна и у одлуци да су чланови породице скоро све време присутни на сцени, понекада непомици, загледи у даљину, метафорички закопани до гуше у ту комедију живота, попут Бекетових Вини и Вилија. На сцени се повремено користе и маске, на пример у расплету радње. После успешно склопљеног дила, Јулишка и Лупус са сцене одлазе под маскама, што тумачимо као знак друштвене маскарade. Све је игра на позорници живота, сцени историје.

Позориште је за Пекића била „тајанствена соба за разбијање стакла“, простор цивилизовања накупљеног беса из свакодневице, место изражавања револта и последичног проналажења (привременог) мира. Ова „Корешподенција“, успешна због изузетности текста, довољно убедљиве игре глумаца и врло дискретне режије, у том смислу може бити терапеутска. Како је Пекић замислио, такав трагикомичан театар је у служби смиривања дивљака у нама, ношења са неправдама и баналности-ма овог времена.“

Ана Тасић

Критика је објављена у *Политици*, 7.2.2018.

ВЕЧЕРАС

ЗВЕЗДАРА ТЕАТАР

БЕОГРАД

КОРЕШПОДЕНЦИЈА

Борислав Пекић

Режија:	Горчин Стојановић
Драматизација:	Борислав Михајловић Михиз
Сценограф:	Горчин Стојановић
Костимограф:	Лана Цвијановић
Избор музике:	Горчин Стојановић

Играју:

Бранислав Лечић:	Симеон Његован - Лупус
Славко Штимац:	Симеон Његован - Хаџија
Аница Добра:	Милица Његован
Јоаким Тасић:	Симеон Његован - млади газда
Јелена Ступљанин:	Јулишка Толнај
Бранко Видаковић:	Шамсика Тот и остали

impol
Aluminium Industry
Impol • Seval

UniCredit Bank
BANCA INTESA

prvi partizan
ENTECO
engineering • technology • consulting

ДУНАВ
ОСИГУРАЊЕ

ПРАТЕЋИ ПРОГРАМ
УТОРАК

6. НОВЕМБАР 2018.

Мала сцена
16:00 часова
(Улаз је
бесплатан)

Испитна представа "Случај Хармс" студената Академије уметности Нови Сад у класи проф. Јасне Ђуричић и Сање Ристић Крајнов.

Представа је настала на трећој години студија као испит глуме, а сада је на репертоару студентског позоришта „Промена“, на Академији уметности у Новом Саду.

О ПРЕДСТАВИ:

Тајанствени нестани, несрећни случајеви, невероватни и неповезани догађаји, убиства, туче, испадање људи кроз прозор – све су то крхотине гротескне и црнохуморне слике света у необичним антипричама славног руског пародичара Данила Ивановича Хармса. Хармс је своје истомишљенике нашао у кругу песника који су себе називали ОБЕРИУТИМА. Припадници овог покрета били су чудесни уметници склони апсурду, некоректности и тражењу нових уметничких форми. Можда ће вам се учинити да су њихови сижеи нереални и нелогични, али ко је рекао да је свакодневна логика обавезна за уметност?

ИГРАЈУ:

Вања Ковачевић
Сташа Блечић
Аљоша Ђидић
Никола Кнежевић
Ксенија Митровић
Тамара Шустич
Исидора Влчек
Ана Рудакијевић
Стефан Берица
Режија:
Јасна Ђуричић

Небојша Глоговац (1969-2018). Почетком фебруара ове године српска и шира јавност била је потресена ужасом људске судбине. У 49. години живота, преминуо је филмски, телевизијски и позоришни глумац, „српски Хамлет“, како је био један од наслова бројних текстова објављених поводом смрти Небојше Глоговца, за кога се сви слажу да је био не само водећи глумац своје генерације, него и један од највећих у историји српског глумишта.

Глоговац је рођен у Требињу. Породица се из Требиња најпреласла у Опово, затим у Панчево, па у Београд. Небојша је прво уписао психологију на Филозофском факултету у Београду, али после две године, уписује глуму на Факултету драмских уметности у класи професора Владимира Јевтовића. Прва улога у позоришту била је у представи *Велика пљачка* Џ. Ортона, у режији Дејана Мијача, а затим је одиграо бројне у ЈДП-у, Андрије, Ивана, Васка, Жака, Троила, Владимира, Ника Ђуровог, Јеротија, Адама... За улогу Владимира у представи *У потпалубљу* Глоговац је био и први награђени глумац Ардалионом за најбољу мушку улогу на Првом Југословенском позоришном фестивалу. Ардалион је био његов и за најбољу мушку улогу у *Хадерсфилду* за улогу Ивана. Свако његово појављивање на ЈПФ-у остављало је упечатљив траг као и његов Хамлет 2016.

Глоговац је играо у бројним филмовима *Убиство с предумишљајем*, *Буре барута*, *Муње*, *Клопка*, *Хадерсфилд*, *Бранио сам Младу Босну*, *Кругови*, *Равна гора* и *Устав Републике Хрватске*, као и у многим ТВ серијама. Вишеструко је награђиван а издвајају се Стеријина награда, Цар Кон-

стантин у Нишу и Златна арена у Пули за најбољу мушку улогу а награда Милош Жутић за најбоље глумачко остварење у позоришној сезони 2016/2017., према одлуци жирија Удружења драмских уметника Србије, постхумно му је припала за улогу Хамлета у истоименој представи ЈДП-а.

Милена Дравић (1940-2018) била је једна од најпознатијих српских и југословенских филмских, телевизијских и позоришних глумица. Глумила је у преко сто филмских остварења са колегама из целе бивше Југославије, али и са холивудским глумцима и звездама као што су Ричард Бартон и Бред Пит. Играла је у више од 70 представа, 30 телевизијских серија, филмова и емисија. Публика ЈПФ-а памтиће је по улози у представи Центра за културу Тиват *БОКЕШКИ Д МОЛ*.

Милена Дравић је добитница Награде за најбољу споредну улогу на Канском филмском фестивалу, специјалне награде „Златна ружа“ на Филмском фестивалу у Венецији, најпрестижнијих српских награда „Добричин прстен“ и „Жанка Стокић“ за целокупан допринос југословенској и српској кинематографији, награде „Јоаким Вујић“, награде „Павле Вуисић“ на Филмским сусретима у Нишу, четири „Златна ђурана“ на Данима комедије у Јагодини и рекордних 10 „Златних арена“ на Филмском фестивалу у Пули. Због тога је сматрају највећом српском глумицом и звездом у историји српске и југословенске кинематографије. По мишљењу Милениних колега, она је била највољенија глумица која је могла да игра све.

Предраг Ејдус (1947-2018) био је један од најбољих српских глумаца, кога су обожавали и колеге и публика, првак Дrame Народног позоришта у Београду и некадашњи управник. У једном периоду био је и члан ЈДП-а. Дипломирао је глуму на Академији за позориште, филм и телевизију у Београду, у класи професора Миленка Маричића.

Предраг Ејдус је у позоришима широм Југославије, у Београду, Новом Саду, Суботици, Загребу, Немачкој, Француској, Канади, САД, Мађарској, Швајцарској одиграо око 200 улога, снимио је више од 50 филмова, телевизијских драма и серија. Представа *Кир Јање*, у којој глуми насловну улогу, прославила је прошле године 25 година извођења, а и ужичка публика је имала прилику да је види. Осим Кир Јање у његове антологијске улоге се убрајају и улоге Осипа Мандељштама, Јоакима Вујића, кнеза Мишкина, Франца Кафке, Наполеона, Бориса Годунова, Исака Бабелја, Порфирија Петровића, Лазе Дунђерског... Незаборавне су и улоге које је остварио у представама *Фауст 1 и 2*, *Глембајеви*, *Млетачки трговац*, *Супермаркет*, а за улогу Златикума у представи *Скуп* на Југословенском позоришном фестивалу добија Ардалиона.

Ејдус је добитник највећег признања које се у Србији додељује позоришним глумцима и глумицама за животно дело, односно, за целокупно позоришно глумачко остварење „Добричин прстен“. Ове године добио је две награде за животно дело - Стеријину награду за нарочите заслуге на унапређењу позоришне уметности и културе и Награду за животно дело „Златни ђуран“.

Издаје: Савет XXIII Југословенског позоришног фестивала Ужице 2018.

Уређује: редакцијски одбор: Радојка Поповић - уредник, Ненад Ковачевић, Верица Туцовић, Мирјана Петровић, Ана Милошевић, Богдан Дамњановић, Зоран Јеремић, Алмир Имширевић.

Тираж: 500 примерака • **Штампа:** Графопронт, Ужице